

Pius Naróg OSB, Tyniec

STOSUNEK PAPIEŻA JANA XXIII DO RUCHU LITURGICZNEGO

Stosunek Ojca świętego Jana XXIII do reform liturgicznych naszych czasów żywo interesuje czasopisma liturgiczne, które omawiają wszelkie przeszłe i obecne przejawy działalności Papieża w tej dziedzinie.

Bardzo wiele światła na poglądy Papieża rzuca wydany przez niego w Wenecji w roku 1957 list pasterski o duszpasterstwie liturgicznym, skierowany do duchowieństwa¹⁾.

Najobszerniejsza część listu została poświęcona parafialnej Mszy świętej. Patriarcha wykazuje możliwość zorganizowania w praktyce udziału wiernych w niedzielnej Mszy parafialnej w myśl wymogów współczesnego odrodzenia liturgicznego. Należy zastosować dostępne wszystkim środki zmierzające do ożywienia udziału wiernych w liturgii: podać wiernym ulotki z tekstami modlitw mszalnych, wyznaczyć przewodnika wspólnej recytacji, często wyjaśniać ewangelię i akcję mszalną, popierać jednogłosowy śpiew ludu.

Zdaniem Patriarchy Wenecji Msze popołudniowe i wieczorne to dla wiernych „wielka brama (ostium magnum) do świętego wnętrza Kościoła, prowadząca do zwaloryzowania wielkich skarbów kultu katolickiego, który równocześnie daje doktrynę i podniesienie ducha“.

Śpiew gregoriański oraz ludowy śpiew jednogłosowy, to ważny środek wprowadzenia wiernych w modlitewną wspólnotę rodziny chrześcijańskiej, to droga, aby „przemienić zimną i przygnębiającą niemotę towarzyszącą wielu obrzędom liturgicznym w święte podniesienie serc“.

Bardzo ważne jest liturgiczne wychowanie ministrantów i członków chórów chłopięcych, którzy są głównymi pomocnikami kapłana w wykonaniu służby Bożej w małych parafiach. Stanowią oni w parafii pierwszą szkołę pełnego wychowania religijnego. Ta „Schola divini servitii“ winna objąć całą parafię.

¹⁾ A. G. Roncalli, *Patriarca di Venezia*, Epistola Paschalis Domini Patriarchae. Note di liturgia pastorale, Venezia 1957.

Całość obrzędów, symbole, gesty mają być rozkoszą dla oczu i pożywieniem dla pobożności“.

Sztuka sakralna ma służyć jedności rozmodlonego z g r o m a d z e n i a. Żadne elementy architektoniczne nie powinny odgradzać ludu od ołtarza lub odwracać uwagę od kapłana sprawującego święte obrzędy liturgiczne. Dlatego Patriarcha uważa za konieczne przeprowadzenie w katedrze św. Marka takich zmian, które umożliwiłyby wiernym śledzenie ceremonii odbywających się w prezbiterium.

Opierając się na tej wypowiedzi Papieża, z czasów pasterzowania w Wenecji, liturgiści spodziewają się, że Jan XXIII, podobnie jak jego wielki poprzednik św. Pius X, przeniesie na stolicę papieską wielką życzliwość dla poczynań ruchu liturgicznego.

Oczekuje się, że Ojciec święty mający zamiłowanie duszpasterskie oraz własne doświadczenia w tej dziedzinie będzie się starał udostępnić życie liturgiczne wszystkim dzieciom Kościoła²⁾.

Tyniec

Pius Naróg OSB

---

²⁾ D. Balboni, *La liturgia pastorale nel pensiero di Papa Giovanni XXIII*, Ephemerides Liturgicae, 72 (1958) 384 nn.